

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Antiquitatis respectus firmissimum semper fuit Ecclesiae munimentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

manas istas esse traditiones, quas Ecclesia Romana nobis obrudat. Distinguendum erat Calvine, inter traditiones hominum, & traditiones Ecclesie. Contra illas clamat Dominus, traditiones terræ, aut potius traditiones Satanæ; non autem contra has, quæ non immerito appellatur traditiones Cæli, quibus Iohannis verus Scripturæ sensus innitur, traditiones divinitus humanæ, natæ ante Scripturam. Hæc erat illa præclara admonitio S. Ignatij iam iam martyrio coronandi, dicentis ad Christianos, non quidem, *Custodite, quæ scripta sunt*, sed, *Custodite traditiones Apostolicas*: Recordamini ea, quæ audistis prædicari, Cum qua consonat illud Pauli, **MANETE IN FIDE, TRADITA**. Quærit successor Calvini (f) quum ad Patres, & traditiones Ecclesiasticas remittitur, num inter Deum & homines opus sit Mediatoribus & arbitris? Quæ quidem ratione, si omnes omnino iudices rejiciamus: nonne immortales sicut lites nostræ? Illud quidem lepidum est, quum ad controversias nostras dirimendas talem aliquem eligendum dicit Calvinista, qui nec sit Papista, nec Evangelicus. Iam enim oportebit vel Rabbini alique Iudæorum, vel Mophthia Turcarum, vel Brachmanum Indorum, controversiarum iudicem constituere. Sic Arius disputationis suæ arbitrium Echnico deferebat. Equidem perinde facitis, ut obstinati causidici, originem ducentes à decrepita illa litigatrice Ptolémaide, quos litigandi libido in mutuum exitium armat. Controversia illorum posita est in interpretanda causa Testamenti, hunc titulum pro sua quique causa allegat; hinc illi patrocinium querit. Cuius litis si nulla pars alium iudicem velit admittere, quam illud ipsum instrumentum, ex quo orta est controversia pendebit causa usque ad diem iudicij. Si duo Aduocati, cupientes suæ quisque clientis causam defendere, vnam eandemque legem tanquam decisivam controversiæ, in suum quisque sensum trahat, & suo negotio accommodet, alia tamen atque alia ratione neutri fides adhibetur, sed adveniunt veteres Doctores, qui nullo istarum partium studio, ut quarum causa nonnullam agitata fuerat, super ijs incommodis, quæ præviderunt instituta, formales decisiones prodiderunt, quarum ratione futuræ controversiæ terminarentur, ut ille solus causam obtineat, pro quo faciunt Doctorum responsa. Magnus agitur & diuturnus iudicialis processus inter Catholicum, & Lutheranum ac Calvinistam; immo o-

mnes qui unquam erunt, Hæreticos. Status controversiæ vertitur in interpretatione Scripturæ, hi sunt tituli utriusque partis communes. Affirmat unus locum istum hoc modo esse intelligendum, idque probat per alios locos. Idem negat alter, & per collationem aliorum testimoniorum in alium sensum eum detorquet: uterque interpretationem suam mordicus tenet, nec vult à sententia discedere. Quo pacto suis imponetur huic contentioni, nisi recurramus ad iudices ac testes Christianæ antiquitatis, non suspectos partibus, propterea quod cum nostris litibus nihil illis fore olim nec nunc est negotij? Num fieri potest, ut omnes sint recusabiles, & inter tam multos non reperiantur tot, qui sufficiant huic causæ ultimo iudicio decidendæ, possintque testari, quid Ecclesia primitiva semper crediderit? Agite, inquit in prima illa secula quibus affirmatis Ecclesiam fuisse in candore suo & pura puritate (Calvinus vester quingentos annos integritati eius adscribit) eligite vobis hominem aliquem Dei, illius temporis, quem pro supremo iudice, vel teste admittatis: secus, criminis vobis intentati vos reos declarabitis. Fuit hæc conditio non ita pridem à me oblata. Ministro prope hanc civitatem Burdigalensem concionanti. *Habeamus, inquam, præter Bibliam sacra, solum D. Augustinum pro iudice, aut pro teste sententia, quam Ecclesia sui temporis tenuit, ut qui eam accepit ab Apostolis, ministerio præcedentis Ecclesie: acquiescamus in auctoritate ac sanctitate magni huius viri, qui lumen fuit Ecclesie, vel potius in illius temporis Ecclesia integritate, restituta per ipsum. At ille, Placeat, inquit, si quidem iudicium ipsius sit Scriptura consentaneum, Hoc est pseudothyrum illorum, quo semper solent elabi. Et cogitandum mihi fuerat, nunquam eos vnus Patris iudicio stare, nec plurium etiam, ac ne omnium quidem: & scire eum, inueniri in S. Augustino (g) successionem Ecclesie Catholica in pastoribus & doctrinam, continuatam, inde ab Apostolorum Principe diuo Petro, usque ad Pontificem Anastasium, qui illius tempore præsidebat. Missam quam in Ecclesia nostra canimus, Orationem pro defunctis, sexcentis in locis, Sacrificium à matre eius expetitum, ad consolationem*

Pp 3

nem

f Beza de not. Eccles. Lassus, in def. Volani g Aug. lib. 1. de vit. cre. cap. 17. Serm. de temp. lib. 9. cap. 14. lib. de gen. cont. Mani. lib. 2. cap. 20. super Psal. 33. Lib. 17. de ciuit. cap. 3.

nom anima ipsius iam mortua. Omnes eos, quorum infecte sunt peccato anima, aut ad aeternum ignem condemnari, aut igne purgatorio expiari. Sacrificium Corporis & Sanguinis Iesu Christi secundum ordinem Melchisedech, ubique terrarum in usu fuisse. Missam, inquam, nostram, qua omnibus Veteri Testamenti Sacrificijs successit. Redemptorem mundi, illum ipsam carnem, quam à Virgine Maria assumpsit, manducantem nobis dedisse, ad salutem nostram, & illud ipsum corpus suum manibus tenuisse, quum panem consecratum porrigeret. Festorum in honorem Martyrum observationem, Ceremonias Baptismi, Sanationem per invocationem Sanctorum: Imagines nostras, Observationem Quadragesimalis ieiunij, qua siue Ierusalem, inquit, ab Heretico discerni: Peregrinationes nostras, Processiones, quibus femina quadam caca, visum recuperavit, quum reliquias S. Stephani attigisset. Denique verum Deicum esse illum, qui in Ecclesijs Catholicis viget, non autem in horreo aliquo. Has condiciones si detrectaueritis, Domini Ministri, idem de vobis statuatur, quod olim de reis Romanis, qui propter recusatum arbitrium Catonis condemnati fuerunt, propterea quod iudicio tam boni viri se submittere renuentes, diffidere innocentiae suae viderentur. Quod si suspectus est vobis Augustinus, hanc vobis prerogatiuam concedimus ut optionem habeatis inter omnes; nos ac vnum quidem recusamus: Nam nec vllum inuenietis, qui vestram Confessionem tenuerit: sed omnes, ut dixi, nostram tenuerunt. Admonet me vestra ratio (veniam mihi date, si placet, scio enim omnes comparationes odiosas esse) reorum qui in tholis quæstorij nostris compedibus vinciti sedentes, ut imminuentem ceruicibus gladium auertant, non testantur, sed etiam iudices detrectant, & per varia diuerticula caussidicorum, mille rimas quærun, mille comminiscuntur effugia, prouocant ab vno Parlamento ad alterum: membranas extendunt, ut vitam extendant: & tandem tamen necesse est ut dedant se, factumque confiteantur vel in pegmate. Fugite, quantum potestis. Omnes tergiversationes vestras, omnia diuerticula vestra nihil sunt aliud quam dilationes, & mortis exigua mora. Euadere non potestis, quin ad extremam super scamno sanctæ Antiquitatis extendamini, ibique contortis funibus manus pedesque vobis constringantur: hæc erunt rotæ, hæc fidiculæ, quæ veram confessionem à vobis extorquebunt, ia-

cientque, velitis nolitis, ut non loqui tantum veritatem, sed clamare etiam compellamini. Et vos, qui extra Ecclesiam Catholicam degentes, sentitis ab Angelo vestro bono animam vestram tangi, impulsuque arteriarum conscientiae vestrae in paroxysmum & continuam Melancholiam vos conijci: si vllum vos, tangit sanitatis vestrae desiderium, relicto aë palustris, in quo à Doctoribus vestris detinemini, migrate in caelum mitius, deambulantisque in veterum illorum hortulis, syluulis & florentibus pratis, ex alucolis illorum diuersis nunchanc, nunc illam plantam decerpite, atque ex ijs salutarem portionem miscete, non tantum leuamen aliquod morbi vestri, sed plenam sanitatis restitutionem expectari. Omittite omnes istos nouos scriptores & tritiosque partit, eosque si non ut contentiosos litigiososque, ac saltem ut suspectos repudiate: Eos legite, qui sub factiosis istis omnibus Papistarum aut Calvinistarum non comprehenduntur: & ausim affirmare, non peruenturos vos vel ad tertium sæculum, quin manus daturi sitis, si quidem in ipsis fontibus eos conspiciatis, non autem truncos mutilosque in libris Doctorum vestrorum, qui fucum vobis faciunt, & contra propriam conscientiam loquentes. S. Hieronymum, S. Augustinum & ceteros Patres introducant. Gestietis ad Ecclesiam Catholicam, tanquam ad portum & asylum vos recipere. Sed quid? plerique vestrum contrariam rationem amplectuntur, & quemadmodum animal illud, quod natura perpetuis tenebris addixit, in lucem protractum, sponte sua interram remigrat, noctem requirens suam: ita isti, si quis apud Santos Dionysium, Cyprianum, Hieronymum, Basilium, & Augustinum, ostendere illis velit solem Ecclesiae Catholicae, ad Lutheri, Caluini, Bezz, Mornæ, aut etiam priuati sui iudicij tenebras continuo recurrunt, & quotidie magis magisque istis diuerticulorum laqueis sese implicant, nec redeunt ex labyrintho erroris, donec incidant in fauces Minotauri. Vno tantum homine opus fuisse Scriptura affirmat, qui Paralyticum deportaret in piscinam, ut à morbo tam diuturno liberaretur. Et ad vobis tam multi operam suam obtulerunt: vos saltem deportari vos patimini, & à malo, quod tam diu animas vestras exercet, liberabimini. Verum perinde sopiti estis, ac glires, quæ ne quidem admotis ad nates addep-

ibus sulphuratis expurgantur. Illud habere pro verissimo axioma, fieri nullo modo posse, ut quis Patres legat sine præiudicio, & maneat Calvinista: omnem q; hac de re controuersiam huc tandem recidere, utrum standum sit potius iudicio vnus Caluini, aut alterius cuiusdam talis Doctoris, quam omnium, qui inde ab Apostolorum temporibus ante ipsum fuerunt, Christianorum & Ecclesiarum, siue in definiendo, quænam sit Scriptura Canonica, siue in ipsa Scriptura interpretanda. Deprehendemus autem, semper in negotio Christianæ Religionis nouitates damnatas fuisse per antiquitatem Ecclesiæ Christianæ, & particularitatem per vniuersalitatem communemque sedecim integrorum seculorum consensum.

VII. Quod si vnus, duorum aut trium sæculorum antiquitas antiquis illis Patribus Ecclesiæ defensoribus clypei loco fuit aduersos tot genera hæresium illam oppugnantium; quantum roboris inesse censebitis tam multorum sæculorum, quam nos possumus iactare, præscriptioni? præ qua certæ modernæ istius Religionis risu digna est vetustas, quæ vix triginta aut quadraginta miseræ hiemes vidit, easq; mille tempestatibus ac procellis terribiles? Quæ est ista, inquit Launæus in conuersione sua, præclara antiquitas? Ego ipse tam sui origini vicinus, ut à primis negotium mihi fuerit exhibitum, qui prædecesores non habuerunt, nec vlli alteri successerunt. A deo recens est ista antiquitas, ut adhuc sit in ipso ortu suo. Id quod vel solum satis est ad euertendum, quidquid sese Ecclesiæ Catholicæ audeat opponere. Tu qui in precio habes vetustum aliquod numisma ærugine obductum, aut columnam semidiruram, aut inscriptionem pæne exesam, quique eiusmodi monumenta in alio theca arcæ tuæ, tanquam cimelia quadam, asseruas, & magna delectatione perfunderis, dum in istis figuris defiguratis notatisque preciosæ illius adeoque incuruæ vetustatis rugas obseruas, quique, ut Poeta quidam cauit,

*Miraris veteris fragmenta exesa Colossi,
Et numos tumbasque notis fugientibus olim
Inscriptas, & quidquid habet veneranda vetustas.*

Quid est cur in negotio Religionis tam parum tribuis antiquitati? Illud nimirum (fatere quod conscientia distat) quoniam in omnibus Ecclesiæ Catholicæ angulis illa radiat atque effulget. Præserte speciem quæ vultis, Ministri Calviniani, & quantū

vultis, mendaci Plessæi præfatione negotium vestrum fucate, dissimulate, incrustate; facile est vobis præteritum aliquem inuenire, & istū declinare. Sed quidquid etiam præteratis, nihil est tamen, quod magis conscientiam vestram fodiat, quam memorabilis & vniuersalis ille Christianæ antiquitatis consensus, qui olim inter mille hæreses S. Augustinum & omnes Patres in Ecclesia retinuit; magnus est iste & venerabilis testis. Nefas est loco mouere sacros limites ab antiquitate constitutos, ad Religionis sanctæ & inuolabilia iura distigenda. Semper optimum est quod est antiquissimum, & antiquissimum quod optimū. Credere oportet veteribus, ait vnus ex Patribus nostris, tanquam melioribus, & Deo propinquioribus: ad quos ipse non raro nos remittit. Hæc sunt arma veteris illius bellatricis Ecclesiæ, nunquam deponenda è manibus. Non loquor autem de humana illa antiquitate, quam Sapientes receperunt, quam nonnemo appellat sociam sapientiæ & vicinam diuinitatis: sed de Christiana antiquitate tantum, aut, ut dicam clarius, de illa fide, illa doctrina, quam amplexi sequutique sunt vniuersim omnibus seculis, omnes Christiani, inde ab origine sua, à temporibus nimirum Iesu Christi, hoc est, ij, quos audire, & quibus tanquam ipsi Deo obedire cœlesti voce iubemur, quosque eadem negat errare posse simul omnes in idem consentientes. Et hic quidem tam mirabilis consensus Spiritui nostro testatur, non posse eundem aliunde quam à Dei spiritu proficisci. Et qui alibi deprehenduntur per longum annorum spacium soli Christianorum nomine appellati, siue Christianismum professi fuisse, immo qui sunt Commissarij Legatiq; Dei, & bonorū ipsius dispensatores, & Cœli ianitores, ut loquitur Scriptura.

DE CALVINO, QVI OMNES
ceremonias aboleuit: deque modis quibus
primi Christiani Paganos ad Christianismum adduxerunt.

CAPVT III.

ARGVMENTVM.

- I. Lutherus quasdam Ecclesiæ ceremonias retinuit, Calvinus omnes penitus aboleuit.
- II. Caluini de ceremonijs iudicium.
- III. Christiani cum Paganis multa habuere communia.
- IV. Cere-